

[Larsen (Bjerre).]

ikke komme Forslag frem fra de Folk, som jeg mener stærkest er interesserede i Sagen, Smaaskovs- og Plantageejere, saa beder jeg Ministeren om at tage Sagen op, da det for mig staar som noget meget forkert, at der ikke er bragt mere Fasthed i Rammerne for Smaaskovenes og Plantagernes Røgt og Pleje her i Landet.

Endvidere vil jeg gerne forespørge den højtærede Minister, om det kan tænkes, at det længe nærede Ønske fra den danske Skovfogedstand om en ændret Uddannelse for Skovfogedelever kan ventes fremmet. Den Kommission, som den højtærede Minister nedsatte i 1937 — dens officielle Betegnelse var: den af Ministeren for Landbrug og Fiskeri af 12. Februar 1937 nedsatte Kommission til Undersøgelse af den fremtidige Skovbrugsundervisning —, skulde have holdt sit afsluttende Møde den 10. April 1940, men grundet paa Forholdene blev Mødet ikke afholdt.

Det af Kommissionen udarbejdede Materiale var dog saa godt som samlet i en Betænkning, der senere er overgivet til Ministeriet, og det lykkedes jo ogsaa Kommissionen at naa frem til en Klaring paa Uddannelsesomraaderne baade for Kandidater og Aspiranter.

For Kandidaternes Vedkommende var Sagen noget mere ligetil end for Aspiranternes Vedkommende, idet Landbohøjskolen altid har dannet Grundlaget for Kandidaternes Uddannelse og haft Ansvaret for Eleven fra Indmeldelse til Afgang.

Anderledes for Skovfogedelevernes Uddannelse, som endnu ikke har fundet et tilfredsstillende Leje, og som der har været Røre om gennem mange Aar. I 1921, 1925 og 1933 behandledes Lovforslag her i Rigsdagen, men en tilfredsstillende Løsning er ikke naaet endnu. Det bliver ikke godt for Skovfogedeleven, saa længe han er afhængig af saa mange forskellige Faktorer, som nu er Tilfældet. Ligesom Landbohøjskolen følger sine Elever fra første Færd, burde der være en Skovfogedskole, som havde Ansvaret for sine Elever fra Optagelsesprøve til Afgangseksamen. Skovfogedskolens Opgave skulde bl. a. være at overvaage Uddannelsen paa Distrikterne og overtage den væsentlige Del af den teoretiske Undervisning. Som Uddannelsesformen er for Skovfogedeleverne nu, er Eleven fuldstændig prisgivet sin Distriktsleders Forgødtbefindende. Sker der Overgreb paa Eleven, er denne værgeløs; der er intet Sted noget Ansvar for Elevens Uddannelse. Det er da ogsaa netop dette Punkt, som De sam-

virkende Skovfogedforeninger sætter kraftigt ind paa, og jeg synes, at de gør det med Rette, idet deres Ønske gaar ud paa, at der bliver en Skovfogedskole med et Tilsynsraad i Lighed med, hvad Landbohøjskolen har for sine Elever. Ved en saadan Ordning gives der Eleven en Beskyttelse, saa at han ligestilles med Lærlinge eller Elever i andre Fag.

Endelig til Slut vil jeg gerne bede den højtærede Landbrugsminister stille sig villig over for det Ønske, som Skovfogedstanden nærer med Hensyn til Aspiranternes Ansættelsesforhold i Statens Tjeneste. Det ligger jo saadan, at de i Statskovene som Medhjælpere for Skovfogderne værende Skovfogedaspiranter venter at faa Ansættelse som Skovfogder, men da Tilgangen til Standen er stor og Afgangen ikke staar i Forhold dertil, er Forholdene ikke gunstige. Til at bøde paa dette vilde det være af Betydning, om der oprettedes nogle faste Assistentstillinger, saa at Aspiranterne var fri for at have 35 Aars Grænsen hængende over Hovedet. Hvis der ikke opnaaedes en Stilling som Skovfoged inden de 35 Aar, der er Grænsen for saadan Ansættelse, saa var der dog, hvis der oprettedes nogle Assistentstillinger, knyttet et Bindeled mellem Aspiranten og Staten, saa at Aspiranten ikke var henvist til at gaa ud i det fri Erhverv. Jeg tror, at Staten vilde være godt tjent med at gennemføre en Ordning paa dette Omraade, da det er dygtige og fortjenstfulde Folk, der skubbes ud. Lønæssigt vil det formentlig ikke betyde noget, da Aspiranterne jo ogsaa maa have deres Løn, som det ligger nu.

Derfor henstiller jeg til den højtærede Landbrugsminister ikke alene at tage Spørgsmaalet op til velvillig Behandling, men ogsaa til Gennemførelse.

Kristen Amby: Den 4. Maj dette Aar foretoges Indvielse af det tyske videnskabelige Institut her i Staden. Ved den Lejlighed holdt den højtærede Undervisningsminister en udmærket og i mange Henseender bemærkelsesværdig Tale, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil citere nogle ganske faa Afsnit af.

„Vi har aldrig“ — siger Ministeren — „i de nordiske Lande ønsket at leve i en isoleret Tilværelse for os selv. Vi har indset, hvor vigtigt det er for smaa Nationer ikke at være sig selv nok.“

Og saa siger Ministeren videre, og det er med Rette i Aviserne udhævet med „fedt“:

„Vi mener saa til Gengæld, at inden for Aandsliv og Kulturliv, inden for